

De leerlingen van Emmaüs ...

Juist die dag,
juist in deze coronatijden,
waren er twee van hen op weg.

Blijf in je kot!
Nee, ze gingen juist terug naar hun kot.
Maar was die verplaatsing wel essentieel?
Ja, ze 'moesten' wel op weg, anders
waren ze *díe* ontmoeting mislopen.

Terwijl ze zo aan het praten waren en van gedachten wisselden
en waarover waren die twee zo druk aan het praten?
Waarover spreken mensen in deze coronatijd anders nog?
Over alles wat beangstigt, wat onveilig aanvoelt,
wat stil- of helemaal weg-valt, wat zwaar begint te wegen, ...
en van gedachten wisselden,
kwam Jezus zelf op hen toe en liep met hen mee.
Nu nog een derde die erbij komt!
Social distance gerespecteerd?
Maar hun ogen werden verhinderd Hem te herkennen.
hun oren werden verhinderd,
hun hart werd verhinderd.

'Zijt Gij dan de enige in deze wereld die niet weet wat er al maanden aan de gang is?
En ze gingen samen verder.

Maar ze zagen niet dat er mensen eenzaam achter het raam voor zich uit stonden te staren,
ze hadden er niet op gelet dat de zoveelste ambulance voorbijreed, met een zieke,
ze hadden niet gehoord dat mensen vanuit hun kot tekens van bemoediging en
ondersteuning gaven aan al wie nog volop met en voor anderen mee in het lijden ging staan.
Ze hadden er vooral geen acht op geslagen dat die ander, die met hen meeliep,
onder het praten en luisteren deze dingen wél had gezien en gehoord.

Zo kwamen ze weer bij hun kot.
Maar Hij deed alsof Hij verder moest gaan.
Zij drongen bij Hem aan: 'Blijf bij ons, want het wordt al avond en de dag loopt ten einde'.
Waarom drongen ze daar zo bij Hem op aan?
Uit bezorgdheid voor Hem, omdat Hij anders alleen in de donkere nacht verder moest?
Die donkere nacht die zoveel mensen kenden ...
Of omdat ze het voor zichzelf wel graag zouden hebben?
Het zou hen aangenaam zijn dat ze in die beangstigende tijd niet alleen thuis moesten zitten.

En Hij gaat met hen aan tafel.
Al weken kunnen we niet meer samen komen om eucharistie te vieren.
Het eenvoudig samen delen - oh ja, dat is het slagwoord in de wereld van de sociale media.
Maar wat en hoe kunnen we met elkaar delen in deze tijden?
Er wordt veel gedeeld, in meevoelen, hulp, solidariteit, onophoudelijke inzet van zovelen ...
al dan niet, bewust of onbewust, in zijn naam ...

En als de 'crisis', de 'lock down' voorbij zullen zijn,
zullen weliswaar het vele verdriet en de pijn en de zorgen en ellende niet zomaar 'weg' zijn,
maar misschien zullen we ons toch die vele momenten en ontmoetingen herinneren en
zullen we zeggen:
'Brandde ons hart niet in ons terwijl ...'.

zuster Lutgardis
abdij Onze-Lieve-Vrouw van Nazareth, Brecht